

Slza

Nechajte ma tak. Prosím! No a čo. Som cigánka. Ale okrem tmavšej pleti som ako vy. Chodím do školy, učím sa, tak čo vám, prosím pekne, na mne vadí? Ja nemôžem za to, aká som sa narodila. Fakt sa snažím. Obliekam sa slušne, nie síce podľa najnovšej módy, ale každý nemá toľko peňazí ako vy. Niektorí ľudia musia pracovať pätnásť hodín denne aby zaplatili nájom, stravu, elektrinu a na značkové oblečenie im už jednoducho nezostanú peniaze. Moja mamina sa naozaj snaží žiť slušný život. Ale to vy zrejme nevidíte. Vidíte iba to, akej som pleti. Iba ma zbadáte a už sa tvárite, že je vám zle, zapchávate si nosy a potichu za chrptom ohovárate. Myslíte si, že to nepočujem? Počujem. A ako. Deň čo deň, hodinu čo hodinu mi vaše slová znejú v hlave. Bacha, prichádza naša smradľavá hviezda z výpredaja.

Viete, ako to bolí?

Neviete.

Vás predsa nikdy nikto v živote nenazval smradľavou hviezdou z výpredaja.

Mňa áno. Dvadsaťkrát denne osem uplynulých rokov.

Ale prečo? Čo som vám také urobila? Existujem? To vám vadí? Žijem tu, chodím do školy, dýcham s vami? To? Viete čo by som dala za to, aby som tu nemusela s vami sedieť a cítiť sa ako niečí nepodarok? Ale nemôžem.

Moja mamina má už aj bezo mňa dosť starostí. Má dve zamestnania aby nás uživila a mohli sme žiť ako vy! Slušne! Ale o tomto slove vy podľa mňa nemáte ani tušenia čo znamená. Lebo keby áno, vedeli by ste, že toto nie je NORMÁLNE! Že nie je normálne ubližovať niekomu bez príčiny, iba za to, že je iný ako vy. Veď ani pastelky nie sú rovnaké. A hádzete ich do koša? Prečo mňa áno. Prečo mi nadávate, pľujete na mňa a sypete mi na stôl kôš, vraj aby som sa cítila ako doma? Boli ste vy vôbec niekedy u mňa doma? Neboli, lebo ste mi ani nedali možnosť vás tam zobrať. Nedali ste mi možnosť byť vaším priateľom. Ale prečo? Prečo ste nechceli zistiť, aká som. Že milujem sneh, bojím sa tmy, neviem spievať a neznášam jesť pukance pred televízorom. Že som každý deň sama doma do noci, žijem iba s maminou a tá ma toľko starostí, že tie moje sú oproti jej ako zrnko na púšti. Ale pre mňa nie. Pre mňa to nie je zrnko na púšti. Pre mňa to je to, čoho sa nikdy nezbavím. Seba.

Prikrývka na posteli bola úplne mokrá. S jej sušením som to dávno vzdala. Nemalo to zmysle. Zajtra bude predsa rovnaká.

Opatrne som sa postavila. Zase som bola doma sama. Priblížila som sa k stene a jemne som sa jej dotkla prstom. Máme malý jednoizbový byt, ale aj tak si v ňom pripadáam ako uväznená v hrade.

Prst som pomaly posúvala zo steny na stenu. Omietka z nich pomaly odpadávala. Nemáme dokonca čas ani vymaľovať. Možno majú spolužiaci s tým košom pravdu. Žijem v špine.

Prstom som sa dostala k oknu. Bolo otvorené. Postavila som sa k nemu a zahľadela na zapadajúce slnko. Vietor mi prudko fúkol do tváre. Ani on ma tu nechce?

Z ulice som začula známe hlasy. Bývame na šiestom poschodí, ale aj tak som jasne počula každé slovo. Cigaňa, odpad.

Nemohla som to počúvať.

Čo som urobila svetú, že ma tak tresce?

Vyklonila som sa z okna. Parapeta bola prázdna. Žiadne kvety. Čo som čakala? Mamina nemá čas na mňa, nie to ešte na ne.

Znova som sa zadívala na zapadajúce slnko a krdeľ vtákov, ktoré leteli v jeho žiare. Byť tak voľná ako oni.

Postavila som sa na parapetu. V nose som zacítila mne neznámu vôňu slobody.

Ja už nechcem byť smradľavou hviezdou z výpredaja.

Ja už nechcem žiť uväznená na zámku, z ktorého sa nedá ujsť.

Ja chcem byť slobodná. Odletieť, zbaviť sa svojho trápenia.

Ja chcem byť vtákom.

Márne sa snažíte. Mne už nepomôžete. Ja som si vybrala. Slobodu.

Z kraja ulice sa ozývali známe hlasy. Plakali.

Teraz? Neplačete neskoro? Prečo ste neplakali pred tým. Jediná slza. Jediná slza a mohlo byť všetko inak.

Pomedzi rad stojacich okolo môjho mŕtveho tela sa pretlačila ďalšia známa tvár. Moja milovaná maminka. Jej mokrá tvár sa naklonila nad tú moju a jemne ma pobožkala na chladné čelo.

Ako dávno si to už neurobila. Keby si mala viac času. Viac času na mňa. Nič viac som od teba nechcela. Len čas.

Keby si sa ma niekedy spýtala, ako sa mám, či ma niečo trápi. Nemuselo sa to takto skončiť. Prepáč. Odpusť mi, že ťa tu nechávam samotnú. Kvôli tebe som to mala ešte vydržať. Kvôli tebe, lebo nikoho okrem mňa tu nemáš. Len mňa, svoje malé milované dievčatko. Ale ja som už nevládala. Nevládala som to už všetko v sebe držať. Keby si ma len počúvala. Keby si len mala na mňa čas. Čas ktorého je tak málo. Nemuselo sa to takto skončiť. Naozaj nemuselo.

Michaela Puriková, 2.B